

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i kościołach

wrzesień 2013

99

GŁOS PAPIEŻA: (*nagranie* – Gniezno 3.06.1979) „Tu na tym rozległym błoniu witam ze czcią samo gniazdo piastowskie, początek dziejów Ojczyzny, a równocześnie kolebkę Kościoła, w którym praojcowie zjednoczyli się jednością wiary z Ojcem, Synem i Duchem Świętym. Witam tę więź! Ze czcią ją witam głęboką, bo sięga ona samego początku dziejów, a po tysiącu lat dalej trwa nienaruszona”.

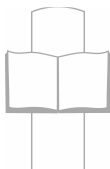
Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

DZIĘKUJEMY ZA WIARĘ NASZYCH OJCÓW

PROWADZĄCY: Zbliżamy się do końca Roku Wiary. Podczas wieczornej modlitwy z Janem Pawłem II zastanawialiśmy się w co wierzymy, Komu wierzymy, czym jest dla nas wiara. Dziś pragniemy powrócić z wdzięcznością do korzeni naszej wiary. Bł. Jan Paweł II wielokrotnie mówił o początkach chrześcijaństwa na polskiej ziemi, przypominając, jak wiele zawdzięczamy naszym ojcom, którzy skarb wiary przyjęli i ustrzegli mimo wielkich zagrożeń. W Wadowicach zechciał podzielić się także osobistymi wspomnieniami, dziękując Bogu za wiarę, której pierwszymi świadkami i nauczycielami byli jego rodzice. Wsłuchani w słowa Ojca Świętego, przywołujmy w pamięci nasze rodziny i wspólnoty, wszystkie drogie nam osoby, poprzez które Pan Bóg wprowadzał nas w świat wiary.

WSZYSCY: Odmawiają „Pod Twoją obronę” i śpiewają pieśń, np. *Z dawna Polski Tyś Królową*.

JAN PAWEŁ II - NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z Ewangelii św. Mateusza: „Jezus zapytał [uczniów]: "A wy za kogo Mnie uważacie?" Odpowiedział Szymon Piotr: "Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego". Na to Jezus mu rzekł: "Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr [czyli Skała], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą"”. (Mt 16, 15-18)

PROWADZĄCY: „Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego”. Te słowa św. Piotra Ojciec Święty przywołał zarówno w osobistych wspomnieniach, jak i w opowiadaniu o początkach wiary w Polsce. Krótkie wyznanie Piotra streszcza naszą wiarę,

ale też uświadamia, że wiara nie jest czyjąś prywatną sprawą, ale rzeczywistością, która dokonuje się w Kościele, w konkretnej społeczności, w rodzinie. W małej wspólnocie rodzinnej przekazywana jest wiara, która poprzez pokolenia wierzących, poprzez czas i przestrzeń sięga aż do wyznania Piotra! Jakże wielka jest nasza odpowiedzialność za dar wiary, jak wielka nasza wdzięczność a zarazem powinność, by ów przekaz wiary na nas się nie kończył.

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. (Wadowice 14 sierpnia 1991 – *nagranie cd.*): „Tyś jest [Chrystus] Mesjasz, Syn Boga żywego”. Bądź pozdrowiona, ziemio ojczysta, bądź pozdrowione, me rodzinne miasto nad rzeką Skawą. To tutaj, w tym mieście, w starym parafialnym kościele, po raz pierwszy usłyszałem to Piotrowe wyznanie. Wyznanie to przyszło do mnie od chrzcielnicy i od ołtarza, z ambony i ze szkoły. Było spowite w całe życie chrześcijańskiej wspólnoty. To wyznanie tworzyło życie, tak jak tworzy życie chrześcijańskie na całym okręgu ziemi. Przyszło do mnie to Piotrowe wyznanie jako dar wiary Kościoła. Życiu memu nadało ten kierunek, który ma swój początek w Ojcu, aby przez Syna otwierać się w Duchu Świętym na niezgłębioną tajemnicę Boga. Tajemnicy owej uczyły mnie ręce matki, która - składając małe dziecięce dłonie do pacierza - pokazywała, jak kreśli się krzyż - znak Chrystusa, który jest Synem Boga żywego. Dzisiaj, po tylu latach, jakże wdzięczny ci jestem, moja matko i mój ojczu, i mój bracie! Jakże wdzięczny ci jestem, prastara wadowicka parafio. I wam, kapłani, duszpasterze i katecheci... i wam, koledzy, rówieśnicy, koledzy i koleżanki. Jakże wam wdzięczny jestem za to największe "wtajemniczenie". Wszystko z niego czerpie swój ostateczny sens”.

WSZYSCY: Chwila ciszy lub śpiew, np. *Wierzę, wierzę, Tobie Boże (1 zwr.)*.

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. (Poznań 12 czerwca 1983 – *nagranie*): „Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego!”. To samo Piotrowe wyznanie od tamtych pradawnych czasów powtarzały usta praocjów - a serca otwierały się w stronę nie znanego przedtem Odkupiciela świata, który jako Syn Boży, współistotny Ojcu, stał się człowiekiem i narodził się z Maryi Dziewicy. Na tym Piotrowym wyznaniu od początku buduje się Kościół wedle słów Chrystusa: "Ty jesteś... Opoka, i na tej Opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą". Tak więc wraz z wyznaniem pierwszego w Polsce piastowskiego biskupa, któremu było na imię Jordan, buduje się na tej ojczystej ziemi Kościół. W roku tysięcznym biskup Unger przyjmuje w Poznaniu i w Gnieźnie cesarza Ottona III i legatów papieskich, przybyłych na tak zwany Zjazd Gnieźnieński przy relikwiach męczennika: świętego Wojciecha. Budowa Kościoła na ojczystej ziemi posuwa się naprzód. Powstaje metropolia gnieźnieńska oraz związane z nią nowe biskupstwa w Krakowie, Wrocławiu i Kołobrzegu. Rozrasta się społeczność tych, którzy w pierwotnym jeszcze ojczystym języku powtarzają Piotrowe wyznanie: "Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego". Od początku też, od czasów Mieszka, katedra biskupia w Poznaniu pozostaje pod wezwaniem świętego Piotra, a później obu apo-

stołów: świętych Piotra i Pawła (...). Zdaję sobie sprawę, że miejsce, na którym stoję, odegrało podstawową rolę nie tylko w historii chrześcijaństwa, ale także w historii państwa i kultury polskiej. Katedra pod wezwaniem świętych apostołów Piotra i Pawła świadczy o tym, że od początku Kościół na tej ziemi piastowskiej i w całej Polsce związał się z Rzymem”.

WSZYSCY: Chwila ciszy lub śpiew, np. *Wierzę, wierzę, Tobie Boże (2 zwr.)*.

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. (Gniezno 3 czerwca 1979 – nagranie): „Pozdrawiam Polskę, ochrzczonej tutaj przed tysiącem z górą lat! Pozdrawiam Polskę wprowadzoną w tajemnice życia Bożego przez sakramenty chrztu i bierzmowania. Pozdrawiam Kościół na ziemi moich praojców w jego wspólności i jedności hierarchicznej z następcą św. Piotra. (...) (...) Ilekroć znajdujemy się tutaj, na tym miejscu, musimy widzieć na nowo otwarty wieczernik Zielonych Świąt. I musimy słyszeć mowę praojców, w której zaczęły być przepowiadane "wielkie dzieła Boże". (...) Otworzył się po stuleciach na nowo jerozolimski wieczernik i zdumiały się już nie ludy z Mezopotamii i Judei, z Egiptu czy Azji, czy wreszcie przybysze z Rzymu, ale zdumiały się ludy słowiańskie i inne zamieszkujące w tej części Europy, iż apostołowie Jezusa Chrystusa mówią ich językami, że w rodzimej mowie opowiadają "wielkie dzieła Boże"”.

WSZYSCY: Chwila ciszy lub śpiew, np. *Wierzę, wierzę, Tobie Boże (3 zwr.)*.

LEKTOR: (nagranie – cd.): „Ten papież-świadek Chrystusa, miłośnik Jego Krzyża i Zmartwychwstania, przychodzi dziś na to miejsce, aby dać świadectwo Chrystusowi żyjącemu w duszy jego własnego narodu, Chrystusowi żyjącemu w duszach narodów, które kiedyś przyjęły Go jako Droge, Prawdę i Życie. Przychodzi więc wasz rodak, papież, aby wobec całego Kościoła, Europy i świata mówić o tych często zapomnianych narodach i ludach. Przychodzi wołać wołaniem wielkim. Przychodzi ukazywać te drogi, które na różny sposób prowadzą z powrotem w stronę wieczernika Zielonych Świąt, w stronę Krzyża i Zmartwychwstania. Przychodzi wszystkie te narody i ludy - wraz ze swoim własnym - przygarnąć do serca Kościoła: do serca Matki Kościoła, której ufa bezgranicznie”.

WSZYSCY: Chwila ciszy lub śpiew, np. *Panie, światło miłości twej świeci lub O Pani, ufność nasza*.

JAN PAWEŁ II - O RĘDOWNIK U BOGA

PROWADZĄCY: Ojciec Święty z wielkim wzruszeniem mówił na Wzgórzu Lecha: „Papież Jan Paweł II - Słowianin, syn narodu polskiego, czuje, jak głęboko wrastają w glebę historii korzenie, z których on sam (...) wyrasta. Ile wieków liczy ta mowa Ducha Świętego, którą on dzisiaj sam przemawia i z watykańskiego wzgórza świętego Piotra, i tutaj w Gnieźnie ze Wzgórza Lecha, i w Krakowie z wyżyn Wawelu”. Dziękując Panu Bogu za dar naszej wiary, rozważajmy tajemnicę Zesłania Ducha Świętego. Ta tajemnica nie wydarzyła się raz

- kiedyś dawno, ale trwa przez wieki, odnawiając się w każdym wierzącym.

WSZYSCY: Pozostają w chwili ciszy, a następnie odmawiają dziesiątek różańca i śpiewają pieśń, np. *Duchu Święty, przyjdź* lub *Przyjdź, Duchu Święty, ja pragnę*.

PROWADZĄCY: Modlitwą Litanii do bł. Jana Pawła II obejmujemy dziś szczególnie naszą Ojczyznę. Niech piękno wiary naszych ojców trwa i umacnia się w kolejnych pokoleniach Polaków, niosąc światło wiary także innym narodom, szczególnie mocno dotkniętym chorobą „duchowego zeświecczenia”, przed którą przestrzega Ojciec Święty Franciszek.

Litania do bł. Jana Pawła II.

PROWADZĄCY: Prośmy z wielką ufnością i mocą Ducha Świętego, aby odnawiał oblicze ziemi - naszej polskiej ziemi.

WSZYSCY: Śpiewają *Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze tej ziemi*. Śpiew powtarza się po każdej prośbie.

LEKTORZY:

- Duchu Święty, dziękujemy Ci za chrzest Polski i za wiarę praojców. Niech nasze pokolenie docenia i szanuje otrzymaną tradycję.
- Duchu Święty, dziękujemy Ci za świętych, którzy najpiękniej pokazują światło wiary. Niech i pośród nas nie braknie takich świadków.
- Duchu Święty, dziękujemy Ci za rodziny i wspólnoty, w których wzrastała nasza wiara. Niech wciąż się w nich budzi nowe życie.
- Duchu Święty, dziękujemy Ci za każdego człowieka, który pomógł nam wytrwać w wierze. Niech i nasze życie prowadzi innych do Jezusa.

WSZYSCY: Odmawiają modlitwę „Ojcze nasz”, śpiewają pieśń, np. *Serce wielkie nam daj* lub *Wiele jest serc*.

Boże, w Trójcy Przenajświętszej, dziękujemy Ci za to, że dałeś Kościołowi Papieża Jana Pawła II, w którym zajaśniała Twoja ojcowska dobroć, chwala krzyża Chrystusa i piękno Ducha miłości. On, zawierając całkowicie Twojemu miłosierdziu i matczynemu wstawiennictwu Maryi, ukazał nam żywy obraz Jezusa Dobrego Pasterza, wskazując świętość, która jest miarą życia chrześcijańskiego, jako drogę dla osiągnięcia wiecznego zjednoczenia z Tobą. Udziel nam, za Jego przyczyną, zgodnie z Twoją wolą, tej łaski, o którą prosimy z nadzieją że Twój sługa Papież Jan Paweł II zostanie rychło włączony w poczet Twoich świętych. Amen.

Następuje błogosławieństwo (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew: *Barka* lub pieśń do Jana Pawła II.

s. Agnieszka Koteja, albertynka